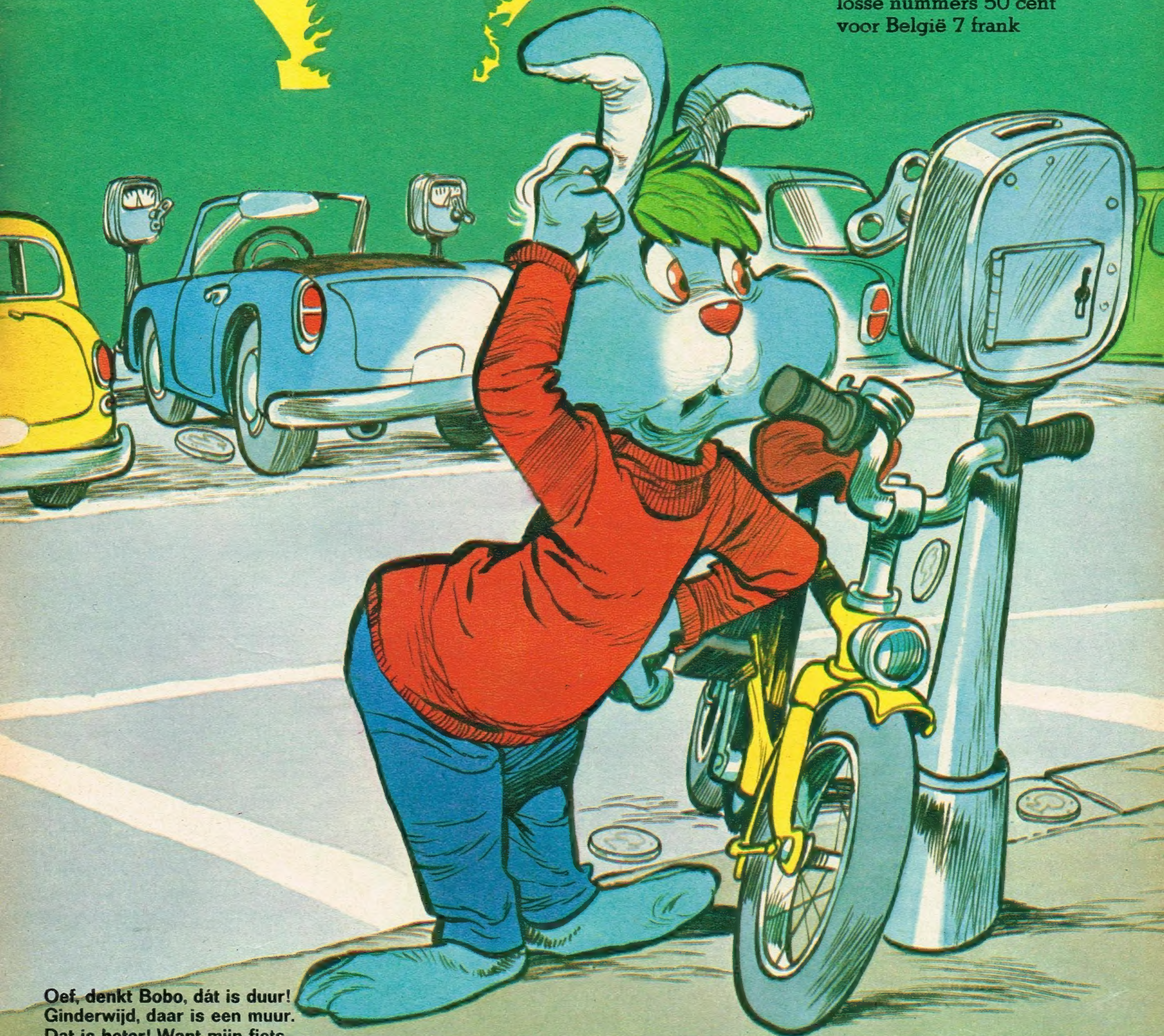
VERSCHIJNT WEKELIJKS

Bobo

NR. 47 - 22 NOVEMBER 1969
abonnementsprijs 35 cent
losse nummers 50 cent
voor België 7 frank

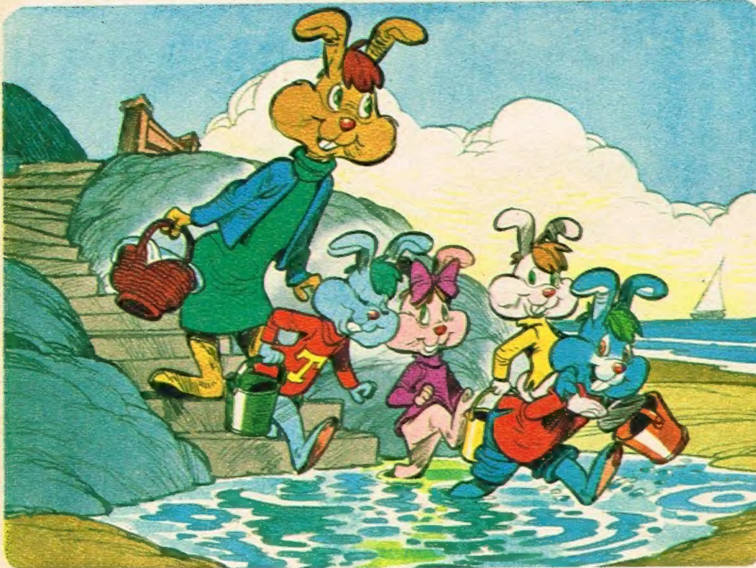
Oef, denkt Bobo, dát is duur!
Ginderwijd, daar is een muur.
Dat is beter! Want mijn fiets,
Die parkeer ik daar voor niets!

Vlug de vier centjes zoeken en dan... verder kijken!

VOORLEESBLAD VOOR PEUTERS EN KLEUTERS

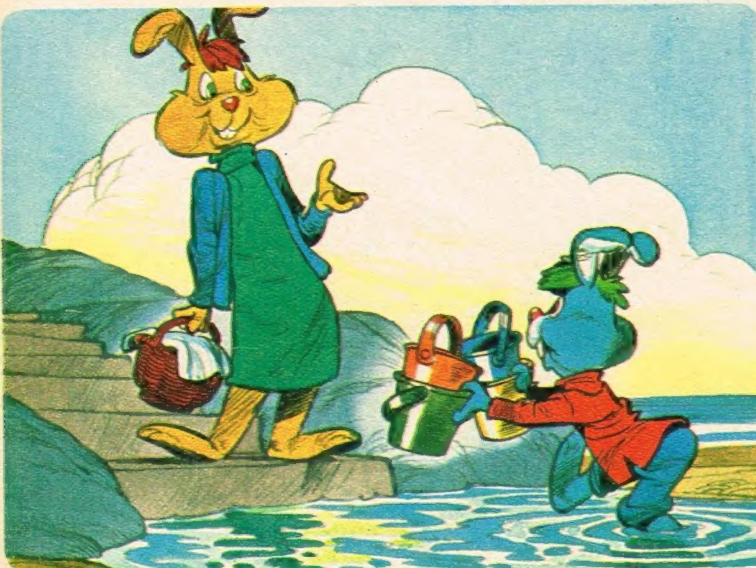
Bobo Konijn en zijn

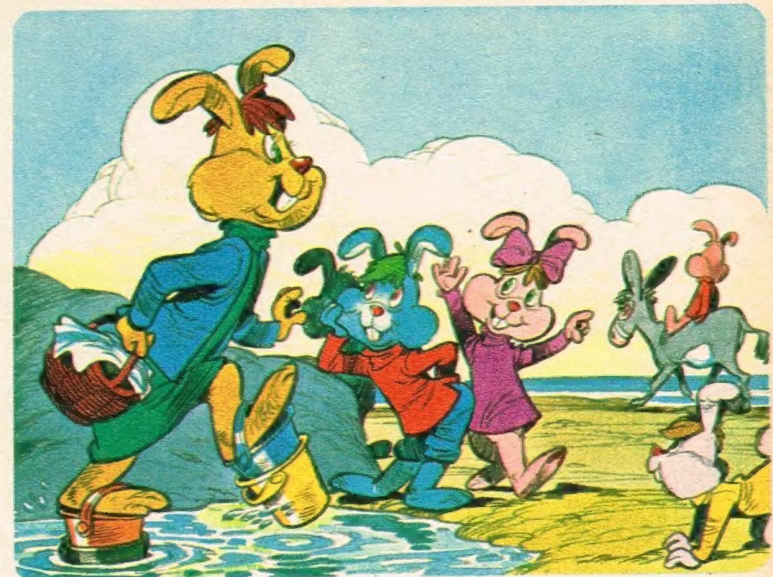
1. Wie heeft mama Konijn vandaag toch allemaal meegenomen? Bobo, Krabbel en Boemsi. En daar is ook neef Tsjoek-Tsjoek nog. Ze hebben hun emmertjes meegenomen om op het strand te spelen. Maar opeens staan ze voor een grote modderplas. De kinderen vinden het niet erg om daar doorheen te lopen. Maar mama?

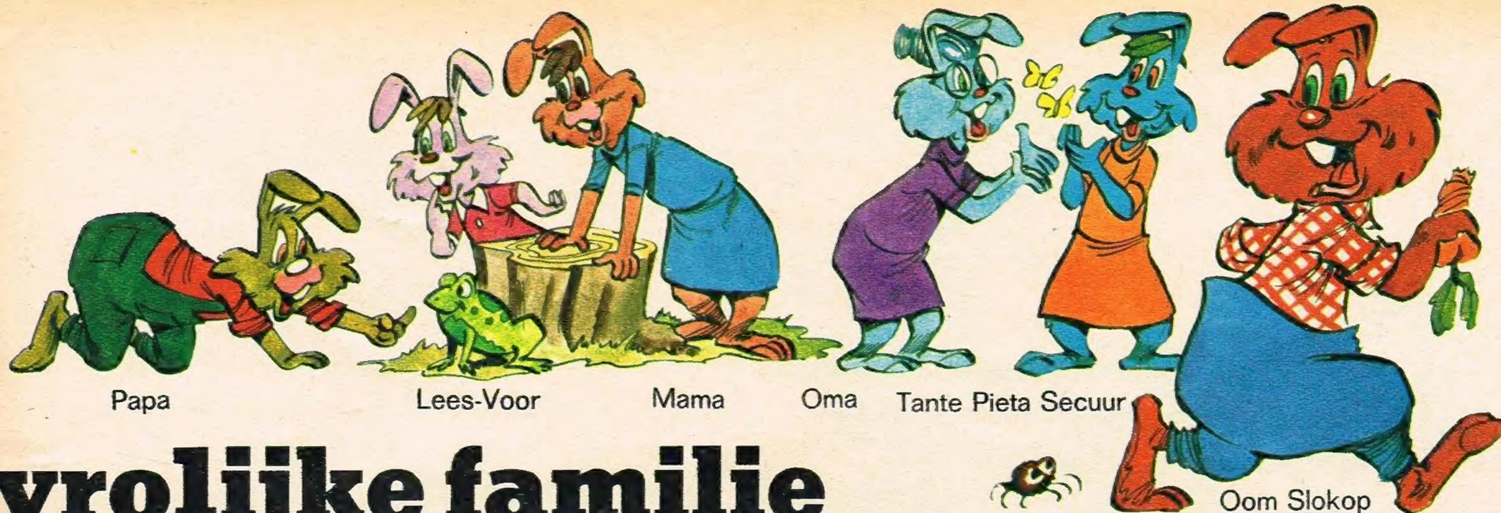
2. „Ik prakkizeer er niet over," zegt mama Konijn. „Gaan jullie maar alleen verder. Ik heb geen zin om natte voeten te krijgen." „Toe nou, mama, wat ongezellig," bedelt Bobo. Maar mama houdt vol dat ze niet door de modder wil. Als mama niet met ons meegaat, wordt het vast geen prettige dag, denkt Bobo Konijn.

3. Opeens weet hij wat moois. Ze hebben vier emmertjes bij zich. Die kan Bobo goed gebruiken. „Kom eens hier, mama," roept hij vrolijk. „Nu hoeft u geen natte voeten te krijgen en u kunt toch met ons mee. Als u met uw voeten op de emmertjes gaat staan, zakken de emmertjes in de modder en uw voeten blijven droog."

4. Kijk maar eens hoe goed het gaat: twee emmertjes onder elke voet. Mama Konijn stapt lachend door de modderplas. Die Bobo is toch een slimmerd. „Nu mogen jullie voor beloning ezeltje rijden," zegt ze. „Hoera!" schreeuwt Krabbel. „Baby, jij mag bij mij op het ezeltje. Ik zal zorgen dat je er niet afvalt."

vrolijke familie

5. Gehoorzaam draven de ezeltjes weg met de konijnekinders op hun rug. Maar het ezeltje van Bobo blijft staan en schudt koppig met zijn kop. „Vort, lopen jij!" schreeuwt Bobo. En hij trekt aan de teugels. Het helpt niet.

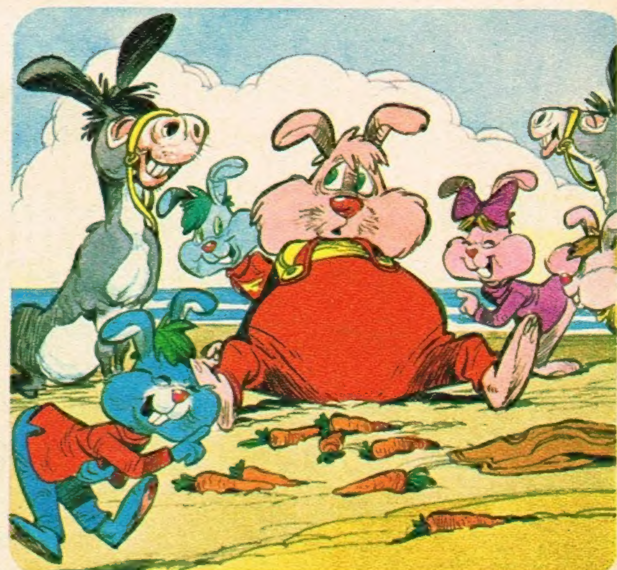
6. Daar komt oom Slokop aan met een zak vol wortels op zijn rug. „Mag ik een worteltje, oom?" vraagt Bobo. Nee, oom Slokop wil alles weer voor zichzelf houden. Hij loopt haastig voorbij. En Bobo krijgt helemaal niets.

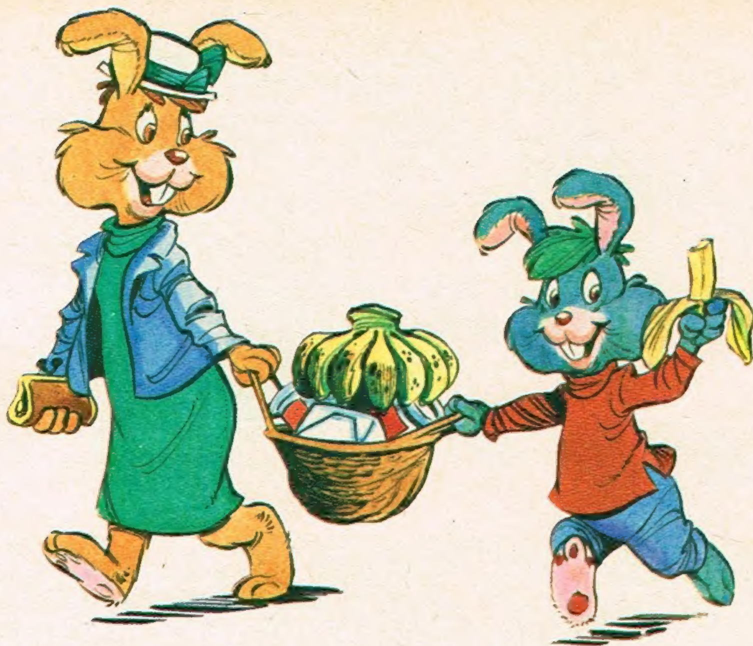
7. Maar het ezeltje heeft de wortels ook gezien. Het wilde niet lopen omdat het honger had. Nu gaat het op een drafje achter oom Slokop aan. Nog even en hij heeft een lekkere wortel te pakken. O, als oom dat ziet!

8. Natuurlijk merkt oom Slokop, dat er iemand aan zijn zak met wortels zit. Hij begint heel hard te lopen. De worteltjes springen en dansen in zijn zak. Ze wippen eruit. Het ezeltje doet zijn bek wagenwijd open. De worteltjes komen zo maar in zijn bek gevlogen. Het lijkt wel ezeltjesluilekkerland! Bobo heeft pret. Zijn ezeltje loopt nu veel vlugger dan de andere ezeltjes! Zijn ritje duurt ook veel langer. De ezel wil niet stoppen. Hij wil oom Slokop achterna!

9. Boem! Daar valt oom op de grond. Doodmoe van het rennen met zijn dikke buik. Dat komt ervan als je niet één wortel voor een ander missen kunt. Sliepuit, oom Slokop! Haha!

Als Bobo heeft geholpen met boodschappen doen is hij altijd verschrikkelijk nieuwsgierig of er voor hem ook iets in de volle mand zit. Misschien krijgt hij, nu hij zo extra zijn best heeft gedaan, wel de Folifant van Babar, de TV-olifant. Daar zou hij natuurlijk helemaal reuze blij mee zijn.

SPELEN MET LETTERS EN WOORDEN

Hans heeft een nieuw vriendje gekregen. Het is een hondje waar hij zelf voor mag zorgen. En wij gaan weer wat woordjes schrijven.

mand __________

been : __________

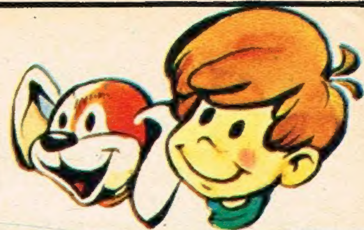
bal __________

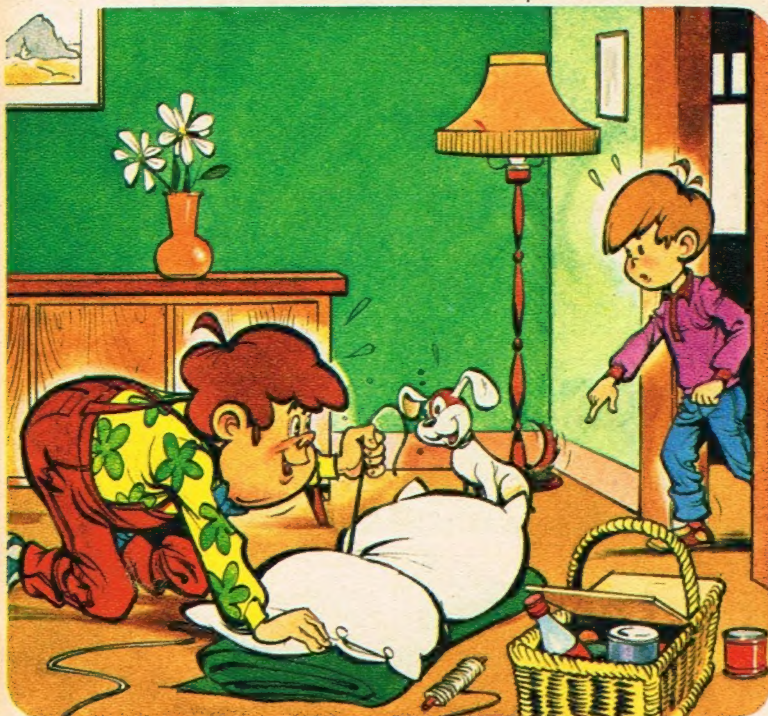

hans balt met zijn hond ________________

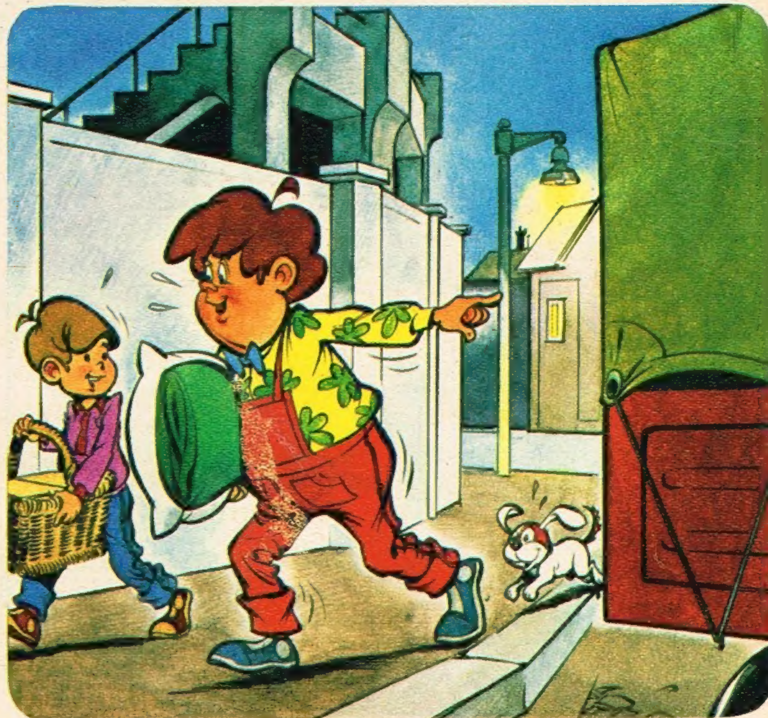

OOM STUNTEL WIL DE WEDSTRIJD ZIEN

1. Eens op een avond liep Handige Heintje bij oom Stuntel binnen. Tjonge, jonge, wat had oom het druk! Hij was een pakje aan het maken van een kussen en een deken en hij had een mand vol etenswaren klaargezet. „Gaat u soms een reis om de wereld maken?" vroeg Heintje lachend.

2. „Ik zorg dat ik morgenmiddag het eerst op het voetbalveld ben," zei oom, „want er is een heel belangrijke wedstrijd. Ik ga bij de ingang slapen en ik neem mijn boterhammen mee." Heintje en hondje Flap brachten oom weg. Bij het voetbalveld zag oom een grote vrachtauto staan.

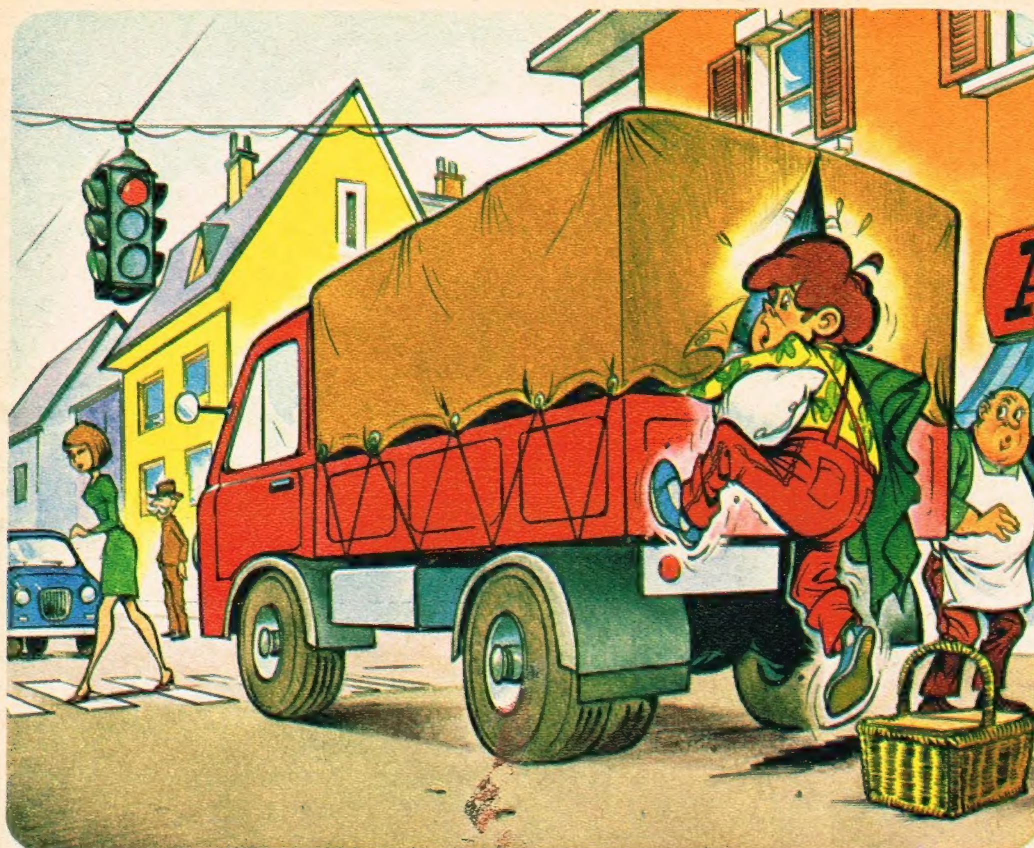
3. „Bof ik even," zei oom, „daar kan ik mooi in slapen." Oom klom erin en spreidde zijn bedje. „Nou, wel te rusten, oom," zei Heintje. „Ik zorg wel voor Flap."

4. De volgende morgen vroeg kwam de man van de vrachtauto. Hij ging achter het stuur zitten en reed weg. Hij wist natuurlijk niet dat oom Stuntel achter in zijn auto lag te slapen.

5. Een hele tijd later werd oom wakker. Hij keek naar buiten en o, wat schrok hij! „Nu zit ik kilometers ver van het voetbalveld," zuchtte hij, „ik kom vast te laat."

6. De chauffeur reed almaar door, almaar verder, tot er eindelijk een stoplicht op rood stond. Toen moest hij wel stoppen. Zo vlug hij kon klauterde oom Stuntel met een vuurrood hoofd uit de wagen. Hij schaamde zich dood. Wat was hij dom geweest! Hij had nooit in die auto moeten kruipen.

7. Oom Stuntel moest uren lopen. „En ik dacht nog wel dat ik het eerst op het voetbalveld zou zijn," hijgde hij, „dat kan nooit meer. Ik geloof dat ik beter thuis had kunnen blijven."

8. Toen oom Stuntel eindelijk bij het voetbalveld aankwam, gingen de hekken net dicht. Er mocht niemand meer in. „Nee, meneer, er is niet één plaats meer," zei de man bij de ingang. „Jammer, oom!" zei Heintje, die net met hondje Flap kwam aanlopen, „Uw plannetje heeft niet geholpen. Maar dat hindert niet, hoor. Ik heb een televisietoestelletje meegebracht."

9. „De wedstrijd wordt uitgezonden, oom," zei Heintje. „We kunnen hem op de t.v. zien." En dat deden ze. Op ooms deken keken ze naar de wedstrijd. En de boterhammen die oom had meegenomen smaakten als boterkoek.

We wonen allemaal in een gele caravan

Als je in een caravan woont, kun je overal naar toe rijden, waar wat leuks te beleven valt. Zo is dat met de familie Zonnemans. Vandaag hebben papa en oom Wim gehoord, dat er motorwedstrijden gehouden worden. Daar willen ze bij zijn!

„Niks voor mij," zegt opa. Hij stopt watjes in zijn oren voor de herrie en gaat een dutje doen. De tweeling houdt een fietswedstrijd. En zie je de drie katjes in een mandje zitten, vóór op de fiets van Peter? „Ik wil er ook in!" blaft Tip de hond.

Oma leert baby Janneman op een driewielertje rijden. Lucie loopt ernaast. Haar pop mag bij baby Janneman zitten. Bas geeft vandaag zijn fiets een nieuw verfje. „Kijk een beetje uit!" roepen Loekie en Anja tegen de tweeling, die door een plas rijdt.

Daar komt mama Zonnemans uit de gele caravan. Ze draagt een kan dampende chocolademelk. Marjo draagt het blad met bekers. Wie trek heeft moet het maar zeggen. „Ik!" roept Wiesje en ze zet een vaas met herfstbladeren op de tafel. „Ik lust wel wat!"

De tekenaar heeft zes dingen, die iets met de motorwedstrijd te maken hebben, in de plaat verstopt. Zoek ze op en zeg hoe ze heten.

KIJK MAAR GOED - HOE HET MOET

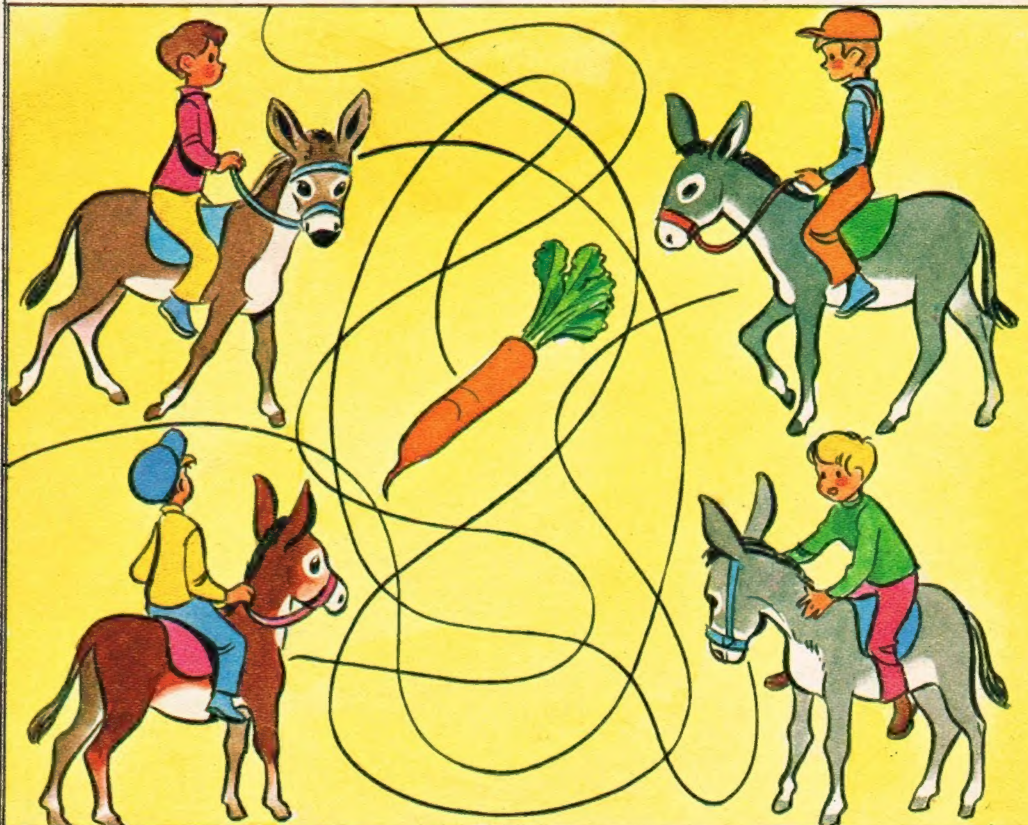

Vier jongetjes die bellen blazen. Bij een van hen is de tekenaar wat vergeten.

Trek een mooi lijntje over de puntjes. Niet te dun en niet te dik. Je mag er ook een kleurpotlood voor nemen.

Vier ezeltjes en een wortel. Wie van de vier zou hem te pakken krijgen? Ga met je vinger langs de lijntjes, dan zie je het.

SNIP, SNAP, SNIP - TOK ZEGT DE KIP

Wie van eitjes houdt, zal de witte kip zeker een mooi kleurtje willen geven.

KLM

Zou je deze drie letters óók kunnen tekenen? De tekenaar heeft je al een stuk op weg geholpen.

Vóór je dit plaatje gaat kleuren, moet je het meisje een nieuw ballonnetje geven. Kun je dat?

KLEIN-SCHERPOOG MOCHT MEE OP JACHT

Heel ver hier vandaan, in een land waar nog grote bomen zijn, woonde Scherpoog de Indiaan. Hij woonde met zijn vrouw en zijn zoontje in een kleine hut. Dikwijls ging Scherpoog op jacht. Dat moest hij wel, om aan vlees te komen. In het dorpje waar hij leefde was geen slager waar je worst of biefstuk kopen kon. Er was ook geen school. Maar je moet niet denken dat de mensen daar dom waren. Al konden ze dan niet allemaal lezen en schrijven, ze waren heel knap in andere dingen.

Het zoontje van Scherpoog was nog maar een kleine jongen. Toch had hij al geleerd om zijn ogen goed te gebruiken. Hij kon in de verte turen en dan zag hij een stier of een paard, een beer of een buffel. Al leek het maar een heel klein stipje, hij kon toch zien wat het was. Daarom werd de jongen door iedereen Klein-Scherpoog genoemd.

Op een keer vroeg hij aan zijn vader of hij mee naar het oerwoud mocht om op jacht te gaan. Nee, dat vond Scherpoog te gevaarlijk. Een oerwoud is geen gezellig bos, waar je denneappels kunt rapen en bosbessen zoeken. Het is er woest en er sluipen wilde dieren rond.

Maar Klein-Scherpoog wilde graag bij zijn vader zijn, als hij uit jagen ging. Hij dacht: ik kan zo goed kijken, dat ik mijn vader best kan helpen. En daarom bleef hij net zo lang aanhouden, tot Scherpoog zei: „Vooruit dan maar. Ik zal het proberen. Maar de tocht zal zwaar en gevaarlijk zijn. En je zult heel moe worden."

De moeder van Klein-Scherpoog wuifde ze na, toen ze vertrokken. Als ze maar niet verdwalen, dacht ze bezorgd. Het oerwoud was zo groot.

Moeder Scherpoog was niet voor niets zo ongerust. Want toen ze twee dagen onderweg waren, bemerkte vader dat hij de weg was kwijtgeraakt. Ze waren verdwaald. Klein-Scherpoog werd heel bang, maar hij liet het niet merken. In het oerwoud mocht je nooit flauw of kinderachtig zijn. Als je op jacht ging, moest je groot zijn. Ze trokken verder en verder. Nergens waren andere Indianen te zien. Vader Scherpoog tuurde tussen de bomen en struiken door. Hij wist niet meer welke kant ze op moesten gaan. Ook Klein-Scherpoog stond te turen. „Ginds, heel in de verte, zie ik een lichtpuntje vader," wees hij. „Misschien is daar een open plek in het oerwoud. Laten we die kant uitgaan." „Ik zie niets," gromde vader Scherpoog. „Ik weet me geen raad. Dat ik nu juist verdwalen moest, nu ik jou heb meegenomen op de jacht."

„Het is beter om met tweeën te zijn dan alleen," zei Klein-Scherpoog dapper. „Toe vader Scherpoog, geloof me nu. Ginds is een lichtpuntje. Misschien zijn daar mensen, die ons helpen kunnen."

Tenslotte deed vader wat Klein-Scherpoog gezegd had. En toen ze een hele poos gelopen hadden, zag vader het ook. Ginds was een open plek in het oerwoud. Omdat de bomen en struiken de zon niet tegenhielden, was het daar licht. Toen ze dichterbij gekomen waren, hoorden ze stemmen. Er waren dus mensen. Klein-Scherpoog en zijn vader moesten maar afwachten, of die mensen vriendelijk of boos zouden zijn.

Voorzichtig slopen ze naar de open plek. Ze waren uiterst verrast toen ze daar het Indianenopperhoofd zagen met al zijn helpers. Hij zag er prachtig uit. Ze hadden het grote opperhoofd nog nooit gezien.

Vader Scherpoog en zijn jongen gingen er heen. Vader vertelde hoe Klein-Scherpoog al heel in de verte het lichtpuntje had gezien.

Het grote opperhoofd knikte. „Jij bent een echte Indiaan," zei hij. „Misschien word jij later nog weleens opperhoofd. Je bent flink en dapper en je weet hoe je je ogen gebruiken moet."

Een helper van het opperhoofd bracht de grote en de kleine jager naar de goede weg terug. Het opperhoofd had voor moeder Scherpoog wat geschenken meegegeven. Hij was blij dat hij die kleine dappere Indiaan ontmoet had.

Zo kwam Klein-Scherpoog met zijn vader weer veilig thuis.

Ze zouden samen nog dikwijls op jacht gaan.

Klein-Scherpoog had laten zien, dat hij groot genoeg was om vader op de jacht te helpen.

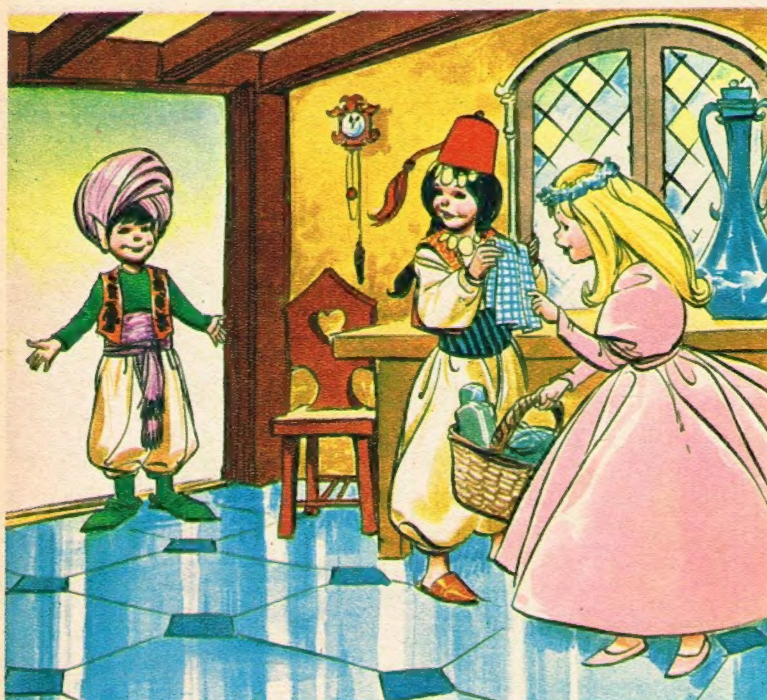
GA JE MEE NAAR

1. Pukkie de sprookjesjongen en Wanda de kleine fee zijn al jarenlang dikke vrienden. Nu heeft Wanda een vriendinnetje erbij gekregen. Ze heet Jasmijntje en ze komt uit Morgenland. Dat kun je zien aan haar kleren. „Ik wil ook zulke kleren," zegt Pukkie en hij gaat naar Kelim-Kelim, de kleermaker uit Morgenland.

2. „Wou jij kleren zoals ik?" vraagt Kelim-Kelim verrast. „Dat kan. Ik ga dadelijk aan het werk." Wanda en Jasmijntje vinden het maar malligheid van Pukkie. Ziet hij er in zijn sprookjespak soms niet aardig genoeg uit? Maar Pukkie bestelt het pak en hij schudt er zijn hele spaarpot voor om. Morgen is het klaar.

3. Wanda en Jasmijntje willen juist naar het Vijverbos gaan, als er een kleine Morgenlandjongen binnenkomt. „Wie is dat?" vraagt Wanda verbaasd. „Ik ken hem niet," zegt Jasmijntje. „Haha, sliep-uit, ik ben Pukkie," schreeuwt de kleine jongen. „Mag ik in mijn nieuwe kleren met jullie mee naar het Vijverbos?"

4. Natuurlijk mag Pukkie mee. Maar nu Pukkie andere kleren draagt, is hij heel anders geworden. Hij staat zich de hele tijd te spiegelen boven de vijver. Is dat nu die malle Pukkie, die altijd vol grapjes zit, in bomen klimt en stoute dingen doet? „Kijk uit!" roept Jasmijntje opeens. „Je tulband valt in het water!"

Redactie en Administratie: Nassauplein 3, Haarlem. Telefoon 31 92 00. Abonnementsprijs: 35 cent, per kwartaal (13 nrs.) ƒ 4,55. Losse nummers: 50 cent. Girobetaling: Ontvangt U het blad per post onder adresband: girorekening 230200 t.n.v. N.V. Uitgeverij Spaarnestad postabonnementen Haarlem met vermelding: Bobo. Ontvangt U het blad van de wederverkoper, gebruik dan postrekening 9822 t.n.v. N.V. Uitgeverij Spaarnestad met vermelding: Abonnement Bobo. Artwork by Eurostudio, Milan.

SPROOKJESLAND?

5. Het was te laat. Nu moet Pukkie zijn muts, die tulband heet, uit het water gaan vissen. Zijn mooie, wijde flodderbroek wordt kletsnat. Wat ziet hij er uit! [[Hang je nieuwe spullen aan een boom te drogen," stelt Wanda voor. „Je hebt je sprookjespakje toch meegenomen!" Ja, dat is een goed idee. Hu, wat is hij nat!

6. Nauwelijks heeft Pukkie zijn sprookjespak weer aan, of hij huppelt vrolijk door het bos. Dan wordt het tijd om naar huis te gaan. De broek en de tulband zijn droog. Pukkie rukt de kleren uit de boom. Krak-krak, daar kan die fijne stof uit Morgenland niet tegen. De mooie, zijden broek scheurt helemaal aan flarden.

7. Pukkie trekt zijn Morgenlandpakje toch weer aan. Hij heeft er niet voor niets zijn hele spaarpot voor omgeschud! „Haha! Je lijkt wel een Morgenlandse landloper!" roept Jasmijntje lachend. En Wanda zegt: „Kom, Pukkie, jouw oude sprookjespak staat je nu eenmaal veel beter dan deze dure, nieuwe spullen. Heus waar!"

8. Pukkie, die kwajongen, is blij dat hij eindelijk weer springen en voetballen kan. Kelim-Kelim, de kleermaker vindt het jammer dat het pak nu al kapot is. Hij neemt de stukken mee naar huis. Misschien maakt hij er een stofdoek uit. Maar Pukkie draagt gelukkig zijn eigen pakje weer. Het staat hem reuzegoed.

Verspreiding voor België: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 34-38, Antwerpen 1. Telefoon 38.23.80, postrekening 834.05. Prijs per nummer: 7 F. Verkrijgbaar bij de verkopers en in de boek- en dagbladhandel.

KEN JE MIJ? VRAAGT DE EEND

Kwek kwek, je weet toch zeker wel wie ik ben? Ik ben Eendje Kwek uit de sloot. Weet je waarom ik veren op mijn lijf heb? Die houden me warm. Ze zorgen er ook voor, dat ik op het water kan drijven, net als een boot. Ik kan beter zwemmen dan vliegen. Ze noemen mij dan ook een zwemvogel. Soms strooien de kinderen brood in het water. Dat vind ik fijn. In het voorjaar leg ik eieren. Daar komen dan mijn kuikens uit.

Dag, jongens en meisjes!
Nu kennen we elkaar nog beter!

